

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

פרשת צו - חג הפסח תש"פ * 483

נועם הנשמות
פרקי ערגה לשבת קודש

על השולחן
הרב אברהם ישראל פרידמן

”... למדנו במסכת שבת (דף י, ב): אמר הקדוש-ברוך-הוא למשה: מתנה טובה יש לי בבית-גנזי ושבתי שמה ואני מבקש ליתנה לישראל. לך והודיעם.”

”אולם המלבי”ם (שמות לא, ג) מפרש שלא באופן הפשוט: הנה אנו רואים שהתורה לא כותבת במפורש את השכר הצפון לעולם-הבא. והטעם, לפי שהאדם בעודו חי ונפשו קשורה בחומר, אין בידו האפשרות לצייר את תענוג העולם-הבא שהוא עולם רוחני בלתי נקשר בחומר. ולכן ניתנה לישראל מצוות שבת, שהיא אחת משישים בעולם-הבא.”

”וזהו הביאור במאמר הנ”ל: ‘מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבתי שמה’ - הכוונה לשכר העולם-הבא שמכונה ‘שבת-הגדול’ ויום שכולו שבת, ושכר זה הוא ‘מתנה טובה שנמצאת בבית גנזיו’ כי אי-אפשר שירגיש אותו האדם בחייו - ואני רוצה ליתנה לישראל - להודיע מעט מטעם העולם-הבא בעולם הזה, וזה על-ידי מצוות השבת שעל ידה נרגיש תענוגי העולם-הבא”

(הגאון הצדיק רבי דב יפה זצ”ל. ספר ‘לעבדך באמת’ - עניינים, עמוד רפ”ג)

דתן ואבירם - מה הם אומרים?

על “הבן הרשע” שהוזמן ולא נזרק מהבית

”מה העבודה”. אור: רפי דרוק

”ישע מה הוא אומר. מה העבודה הזאת לכם.. (מתוך ‘הגדה של פסח’)

שני דרכים יש להתייחס לבן התועה והנבוכ, זה שיש שהפכו אותו ל”בן סורר ומורה” גרסת תש”פ.

יש הדרך להסתכל עליו מלמעלה. כמו אי-אלו סופרים שנוהגים לדבר על “תופעת הבן הנושר”. כאילו מדובר ב”תופעה”; לא באנשים-אחים עם לב ועם נשמה. להביט בהם - יענקי, שלומי, דודי - כ”אוביקט” בעייתי, שלא הולך בהתאם לקודים החברתיים הקיימים, ולשדר בוז ונלעגות יהירה שכזו.

ויש גם הדרך הלבבית. הכנה. הדרך שמביטה בתהיותיו ומבוכותיו של הנער שניסיונות קשים ומרים של דור עיקש ופתלתול ממררים את חייו, והוא פשוט ניצב במלחמה חזיתית ויומיומית, גם אם פעמים רבות מתקשה לנצח והוא מניף במהרה דגל לבן של כניעה.

בליל-הסדר, דווקא אז, אנחנו מזמינים גם את “הבן הרשע”. זה שסונט על היהודים האוטנטיים ומתקשה לקבל את אורחות-חיייהם, שהינם בעצם אורחות החיים של סבא וסבא של סבא שלו. בעצם, של כולנו.

זה שעלול להבאיש את הקדירה הלוהטת של הלילה גדוש-האמונה הזו שבו אנחנו עושים שחזור ליציאת-מצריים דאז, ומבקשים לצאת מן הגלות דהשתא.

כי למעשה, כולנו באותה סירה. כולנו היינו בבחינת “הבן הרשע” במצריים, שרויים במצולות מ”ט שערי טומאה. “עבדים היינו” גם במובן הרוחני. ולמען האמת, לא רק אז.

”מתחילה עובדי עבודה זרה היו אבותינו”, אנחנו מזכירים לעצמנו את התהליך. את העובדה שהסיפור מתחיל בגנות, ומרמזים אפוא לבן-יקיר שאפשר לצאת ממצריים גם היום, מול כל העבודות-זרות של תש”פ. שאפשר להגיע למצב של “ועכשיו, קרבנו המקום לעבודתו”.

כמו אברהם אבינו בשעתו, שהגיע לעולם לאחר שהכיר היטב את תעותועיו. הוא חי גם בבית-הגילולים של תרח ובבית עשיר, כמפורט במדרש. מתוך הכרה לפני-ולפנים הציג לעולם את ההכרה שלו באמת.

אבל לפני הכל, אנו משדרים על הגל שלו, של הנער. מבינים אותו. מרגישים לליבו. גם אנחנו, נסביר לו שוב ושוב, היינו שם. אנחנו יודעים מה עובר עליך ומה אתה חווה. אנחנו מרגישים. היינו שם.

לתשומת ליבכם!

מהדורת הדפוס
מצומצמת.

לקבלת הגיליון במייל,
שלחו בקשה ל:

abyisrael@gmail.com

המדריך לליל-הסדר בבית

בצל הקורונה: הורים מנוסים מדריכים: כך תחגגו את ליל-הסדר בביתכם בדיצה ובחדווה

פניני פסח ברוח השעה

<< נתתי את ליבי לעיין: אב השווהה בבידוד בזמן ליל-הסדר ומבקש הוא להעביר (בדרך האפשר) דברים שבכתב בתיאור יציאת-מצריים במטרה שיקרא בהם - האם יוצא ידי חובתו בדרך זו.

ולכאורה לפי הידוע לנו מה'בית הלוי' עיקר מצוות "והגדת לבנך" הינה בדרך "סיפור", ודו-שיח בין האב לבן, ולא די בסתם העברת המסר, ובדרך זו בפשטות בוודאי חסר עניין הסיפור. שאף שהאב ימחיש, מ"מ אין זו צורת סיפור הקלאסית.

ואחד מידידיי שיחיו הביא מדברי ספר החינוך מהם משמע ברורות, כי עיקר מצוות הלילה היא כלפי האב - שיגיד לבנו, ולא על הבן, שישמע מהאב, ובהיות ובדרך זו אמנם הבן שמע את עניין יציאת מצריים, מ"מ האב לא הגיד לו, ולא מסר לו בדרך הרגילה, לכאורה חסר ב'והגדת'. ועיין בזה עוד.

<< לדקדק בנוסח המדויק ברמב"ם בפרט ובראשונים בכלל - זוהי חוויה של ממש (מומלץ בימים אלו בפרט). במהלך השבוע האחרון, בשוטטי ברמב"ם הלכות חמץ ומצה עמדתי על דיוק שבהחלט צריך לרב.

יש לדוק בדברי הרמב"ם בהלכות מצה שם הדגיש את עניין ה"לספור" על עצם מצוות הלילה (ובלי קשר להבן), ואולם כלפי הבן הדגיש שוב ושוב את הנוסח - "להודיע". משמע שעיקר המצווה כלפי הבן איננה ה-צורת סיפור (ועיין היטב ברמב"ם שם. והוא פלא).

<< ולסיים: הא לחמא עניא... כל דכפין יתי וייכול", אנו קוראים בתחילת ההגדה. והשנה, ללא ספק, זה פחות רלוונטי. להיות כל איש שורר ביתו שלו לבד, מבלי להתארח, מפאת הסיכון. האם לא נעשה שקר בנפשנו שעה שנפטיר: כל דכפין יתי וייכול!..". למבינים - פתרונים.

לפני מספר שנים העלינו מעל בימה זו את השאלה הבאה: אם נוקטת התורה "והגדת לבנך" - לשון קשה של "הגדה" ולא של "אמירה", הרי שלכאורה מצווה זו של סיפור יציאת-מצריים בליל הסדר איננה כוללת את הבנות; שהרי כבר לימדונו חכמים: "כה תאמר - לבית יעקב, ותגיד - לבני ישראל!".

ברם, השבוע לאחר שיחה עם ידיד בבית-המדורש עלתה התשובה המתבקשת, ואקדים קצרות:

פלא יש לכאורה בנוסח בעל ההגדה כלפי הבן הרשע. הן אנו יודעים ומקובלים כי מדובר בבן שסונט, שלועג לקדוש וליקר. ואם כן, בוודאי נתנה, מדוע הוא "אומר", לשון רכה במשמע. לכאורה הרשע "מדבר" או "מגיד" - לשון קשה!

ברם, ההצעה הינה פשוטה: כאשר הדיבור הוא עיקר בפני עצמו (כמו: "ויקרא על משה" ועוד) הרי שכאן אנו בהחלט נותנים משקל לנימה שלו ("ויאמר" או שמוא "וידבר", למשל). אולם במקום שהדיבור איננו העיקר אלא אמצעי בעלמא להעברת המסר, וכי המסר התכליתי הוא העניין, אין מקום לתת דגש ולשבת על מדוכה זו של "ויאמר" וכדומה. שכן אין כאן אלא ביטוי טכני, וכי כאן אין משמעות לנוסח הנוכח.

בהתאם לכך יש לומר הן לגבי הרשע ש"אומר" וכן לגבי "והגדת לבנך". בהיות ועיקר הדגש שלנו הנו על המסרים הנאמרים, על התוכן, אין נפקא-מינה כל-כך בלשון שנוכח בהם, וייתכן אפוא שגם "אומר" הכוונה גוער בכעס, ובדברים הקשים כגידין! והבן.

א. !. פ.

"שינת הילדים בצהרי ערב החג - חובה", מבהיר ר' יוסף, אב לארבעה ובעל שנתיים ניסיון בעריכת ליל-הסדר בבית. "הילדים צריכים להיות ערניים לקראת הלילה הגדול, ליל האמונה היהודית".

ר' יוסף טוען, שהלילה הוא לא הלילה של האב גרידא; האב נדרש אפוא לשתף את ילדיו בסיפור, והוא נדרש להיות בצורת שאלה ותשובה. "הילדים", הוא אומר, "יודעים המון, צריך רק 'לשאוב' מהם את המידע על כל מכה ומכה בפרוטרוט".

לשם כך, הוא מצטייד בעשרות פרסים מ'שוק השקל' ומשקית הפרסים הנוצצת הוא מחלק לכל ילד שהשיב תשובה נכונה. "זו חגיגה של ממש", הוא מתאר. "ולא פחות חשוב: לתת כמובן לכל ילד תחושה של 'גדול'. להציב לידו כוס מהודרת ויוקרתית, אם אפשר כוס כסף אותנטית - מה טוב. כך הילד חש חלק אינטגרלי מהסדר".

ועוד מילה חשובה: "חשוב מאוד להצטייד מראש בהגדות מצוירות, ויש כאלו רבות כיום. כך הסיפור מומחש, והילדים בהחלט מעוררים בו. אתה שואל את הילדים: מה זה 'דבר' והם מגיבים ומתארים מה ששמעו, ואתה מוסיף וכו'. 'מגיד' אורך אצלנו שעה ארוכה. את ה'חד גדיא', אגב, שרתי עם הילד בשעה 1:15 לפנות-בוקר(!)".

שוקולד-צ'יפס במקום אגוזים

ר' יחיאל - אב לארבעה, שהשנה יחגוג את ליל-הסדר בשנית, משתף את חוויותיו האישיות:

"בשנה שעברה עשיתי ליל-הסדר בבית בפעם הראשונה. הגדולה הייתה בת 8, אחריה בת 6 ועוד שתיים בגילאי הפעוטות. כל קטע בהגדה הסברתי להם במשפט קצר בשפה שלהם. עשינו קצת הדגמות. בלי עזירות בכלל, כדי שלא יהיה להם זמן לנוח ולהירדם. וכמובן בלי להתעצבן על היין שנשפך.. במקום אגוזים - חילקתי על שאלות שוקולד צ'יפס. שרנו הרבה ביחד!". ומה הייתה התוצאה? "סיימנו באחד בלילה בלי שאף אחד מהם נרדם!!! כיום", הוא מעיד, "הילדים לא מוכנים לעשות בשום מקום אחר; רק בבית!".

שינה בערב פסח - תענוג

"לא להילחם עם הילדים על נושא השינה בערב פסח", ממליצים במשפחת ש. מרובת-הילדים מהעיר העתיקה. "יש 'לזרום' עם העניין - לא כדאי להיכנס לליל-הסדר מתוך עציבים.

"לצד זאת, חשוב לזכור כי עיקר מצוות הלילה הינה מצוות הסיפור. ממליץ לאב להתכונן מראש עם המחשבות שונות: דם, מיץ ענבים אדום; צפרדע מפלסטיק להמחשת מכת צפרדע; כינים, לקחת קצת מהכינים בראש.. אני מכיר משפחות שנוהגות אף להתקדם במהרה לכיוון הסעודה, כדי שהילדים - בפרט אם הם רכים ומטבע הדברים מתקשים להתאפק זמן רב מאכילה - יוכלו לשמוע סיפור יציאת מצריים ברוגע ובהרחבה בהמשך".

טיפ נוסף: "מאוד חשוב להאציל תפקיד על כל ילד. ילד אחד אחראי על המזיגה של היין. השני מכריז על הסדר: קדש, ורחץ. הדבר מקבע אותם לשולחן וגם מעניק להם חיבור לצד ביטחון עצמי משמעותי. בנוסף, בלי קשר, כדי שהילד הקטן לא יתבייש לשאול 'מה נשתנה', אני נוהג לפתוח

"... מאוד חשוב להאציל תפקיד על כל ילד. ילד אחד אחראי על המזיגה של היין. השני מכריז על הסדר: קדש, ורחץ. הדבר מקבע אותם לשולחן ומעניק להם חיבור לצד ביטחון עצמי

עֲבָדִים הַיְיִנוּ בְהוֹלֵנֵד

היה זה בתקופת "המשטת התורכית".

במסגרת ביקורי כרב ראשי בקהילה היהודית בהולנד, הגיע לאוזני ידיעה על כך שראשי-דת באזור קוראים לתמיכה ביצירת תיעוד שמטרתו ליצור זעם בקרב הפלסטינים כנגד ישראל עד-כדי יצירת אינתיפאדה. לשם כך נאסף אם סכום נכבד - 10 מיליון יורו. הכעס בקרב האנשים שם היה ב על כך שישאל כביכול עצרה משט "הומניטארי" עם "מוצרי צריכה" ו"תרופות" לתושבי עזה.

נקראתי אפוא לבוא ולשוחח עם ההנהגה של אנשי-הדת כדי לדבר על ליבם ולהניא אותם ממהלך מסוכן זה. הפגישה ארכה למעלה משלוש שעות במהלכם התוודעו למידע שלא ידעו מעולם. אולם למרות זאת, נראה היה שאין בכך די כדי להסיג אותם מהחלטתם.

ברגעים אלו של שלהי פגישתנו נזכרתי בסיפור הנודע על נפוליון, בעודו קצין בצבא הצרפתי. הוא השתתף באחד הקרבות שהתנהלו מול האויב, אך נחל כישלון חרוץ, עד שנאלץ לברוח ליער סמוך. במהלך מנוסתו ביער פגש בבקתה קטנה. נפוליון נקש על דלתה בחשש והתחנן בפני בעליה כי יאותר להחביא אותו כאן כדי להינצל מהאויבים הדולקים אחריו בדקות אלו ממש.

בעל הבקתה נאות לבקשה. הוא השכיב אותו על מיטה וערם עליה שמיכות רבות. לאחר זמן לא-רב נשמעו דפיקות גסות בדלת. היו אלו דפיקות חיילי האויב. הם דקרו כל דבר שהיה מונח בבית בכידוניהם החדים במטרה לבדוק שאין אכן מישוהו שמסתתר שם בפנים, ואם נמצא - לבטח ייהרג ממכת הכידון הננעץ.

אחד החיילים נעץ כידונו בשמיכות הנערמות אך למרבה המזל, הוא החטיא את המטרה במילימטרים בודדים, וחיי נפוליון ניצלו..

כעבור תקופה עלה נפוליון על כס המלוכה והפך לקיסר צרפת. עם זאת, לא שכח את בעל הבקתה שהצילו בימי זעם ועברה ומשלחת מלאכי רעים, והזמינו לארמון כדי להיטיב עימו.

כשהגיע הלה שאלו נפוליון: "כל אשר תשאל ממני, אענה כרצון".

עמד האיש ושאל: "כבוד הקיסר! מאוד מסקרן אותי מה הייתה הרגשתך שעה ששכבת על מיטתך מכוסה בשמיכות רבות, והחייל דקר אותן עם הכידון, שכמעט וננעץ בך?!".

כששמע נפוליון את הבקשה המוזרה השיבו בגערה: "טיפה שבעולם! הגעת ממרחקים להזדמנות נדירה וחד-פעמית לבקש מהקיסר, והנה, במקום לבקש פרס כספי או טובה אחרת, אתה שואל שאלות מוזרות על תחושותיי??

מיד ציווה נפוליון להכניס את האיש לכלא תוך שהוא גוזר כי בעוד מספר ימים ייתלה בכיכר העיר. השתאה האיש ולא האמין למשמע אוזניו: לא זו בלבד שהציל את הקיסר, אלא אף לוקה ומשלם רק בשל שאלה מוזרה ששאל.

בהגיע המועד מצא עצמו בעל הבקתה ניצב על במה שבכיכר העיר, וחבל התלייה כרוך סביב צווארו, רוטט בכי כשהוא רואה בנפוליון מגיע לאזור. עלה הקיסר אל הבימה ולחש לאוזנו: עכשיו אתה מרגיש מה הייתה תחושותי שעה ששכחתי תחת השמיכות שעל מיטתך כשכידונו של החייל ננעץ בהן בחזקה? התפלא האיש: "כלום לשם מה עשה הקיסר את כל המהלך הארוך הזה הלא יכול היה לומר לי כזאת כבר לפני מספר ימים...!".

השיבו נפוליון: "אילו הייתי מוסיף לתאר באוזניך כי אימת מוות נפלה עליי, היית מוסיף לשאול: כיצד איך ומתי... וכלה שמה שהייתי מוסיף להסביר בדברים לא היה ליבך שומע כי לא היה מרגיש. לכן נפל במוחי הרעיון להביאך למצב דומה, וכך תרגיש היטב - בלי להרבות במילים - מה הייתה תחושותי אז".

סיימתי סיפור זה - מתאר הרב מצגר - ושאלתי את המשתתפים הנכבדים: האמנם חשתם פעם את תחושת הפחד וחדלות-האונים בעקבות האיום על עצם קיומכם? האם חיייתם פעם תחת מטחי טילים פגזים ופצצות הניתכים על עירכם כל יום? כלום טעמו את טעמו של העוצר הכפוי עליכם ועל ילדיכם שעה שילידיכם אינם יכולים להגיע לגנים ולבתי-הספר, ותחת זאת שוהים זמן רב במקלטים?

לאחר שהוספתי ופירטתי דברים ברוח זו, דממה שררה בחדר. הייתה לי תחושה כי הדברים מצאו מסילות לליבם. כך או כך, הפטירו כי ישקלו את הדברים. לאחר זמן-מה קיבלתי שיחה מנציגם כי לפי-שעה החליטו להקפיא את התיעוד, ולעת-עתה לא יפיקו אותו.

כל זאת מביא אני בתורת משל.

בתחילת ליל-הסדר פונים אנו לעניי העיר ומזמינים אותם לשולחן הסדר. אנו פונים ומצביעים: "הא לחמא עניא!". אנחנו אומרים: פעם היינו בעצמנו עניים ואנו מזדהים עם מצבכם הקשה, אנחנו מרגישים את מצוקתכם וניתן לכם צרכים ביד רחבה!"

יעקב בארי

כנגד ארבעה בנים 'מדברת' תורה

אחד חכם ('העילוי') אחד רשע ('האויבנער חוכים') אחד תם (פשטן) ואחד שאינו יודע לשאול (בוסר בשלבי התבשלות)

... כשעיקר התפקיד הוא 'את פתח לו', כאן הדברים מתחילים לקבל אופי מורכב יותר, וכל צביון מלאכת החינוך, היא עדינה ורגישה יותר...

כל 'בר ביה רב' דחד יומא, לבטח בקי ורגיל, בחילוקי הדקויות, שבין אבי-הטיפוס של 'הכנגד ארבעה בנים דברה תורה'. וכיצד על האב והמחנך מוטלת החובה שבעתיים לחנך כל ילד ונער מרשימת הארבעה על פי דרכו...

לא לנו, הסמכות והעוז, להחליט עבור כל מתחנך ומתחנך: מהי דרכו?

תורתנו תורת-חיים היא, וכזו, בעושר המקורות התורניים/המוסריים/החסידיים, אשר נאגרו ונצטברו במהלך הדורות, הריהי מעניקה מענה הולם, לכל שלל הבעיות והאתגרים המשכימים לפתחנו. הן 'הבעיות האפורות' שאנו נתקלים איתם בחיי היום-יום, והן 'הבעיות הכבדות', המתרחשות מפעם לפעם, לבל יחסר המזג. כולם רמוזים בתורתנו.

ראשית לכל, ישנו את 'הבן החכם' - 'עילוי' בלשון העם. זה אשר כבר בגיל רך, קמטי-הוד למדניים חרושים על מצחו הגבוה, ובארשת פנים, שתום ילדותי, ורצינות תהומית, משמשים בו בערבוביה, הריהו יודע להבחין ולהבדיל, לבטא ולהגדיר, חילוקים למדניים בין: 'עדות', 'חוקים', ו'משפטים'.

אותו ילד 'יניק וחכים', 'בוצין בוצין' מקטפיה ידע, יודע היטיב, כיצד להציב מטרות למדניות לנגד עיניו, ולהגשים חיש מהרה בתפיסתו המהירה את שאיפותיו ומטרותיו. אין צורך להקניטו בדברים, ו'להקהות את שיניו'. הוא עושה זאת לעצמו, ובהרבה... כל פעם בה 'כאב הכישלון' צורב בליבו, וזה קורה הרבה מדי פעמים ביום אחד. כשמערבולת של שאיפות ורצונות בלתי מעוגנים בקרקע מציפה, הריהו מאחל לעצמו שהאדמה תבלעהו חיים.

הבן היקר הלזה, עליו ללמוד, כיצד 'אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן'. לכל מעשה טוב ולו הקטן והחיזור, 'המובן גם על פי פשט', ישנו טעם ענוג ומשכר, מאין כמותו. ואין מפטירין אחר אכילת מצה כפשוטה, את האפיקומן הנוצץ והזוהר, בגניבות וכו'. לכל דף ודף בכל מסכת שהיא, ולו הקטנה בת 13 דף ישנה מתיקות משלו, ואין לבלבל ולערבב בין המתיקויות...

לאחר מלאכת הנחלת המתיקות לבן החכם, שידע להתענג גם מפשט, בא תורו של הבן האויבנער חוכים, זה היודע להקניט ולהכעיס, עם ציטטות מפורשות. 'מה העבודה הזאת לכם?! מראה הוא באצבע, מאוצר ידיעותיו הנכבדות על כל מיני מקורות עלומים, המוכיחים כביכול את צדקת טענותיו.

'אף אתה הקהה את שיניו'. תשוחח עימו בשפתו הוא, שפת 'האף על פי', ו'אם תמצא לומר'. אל תענה חלילה לגופם של טענות, אלא לגופו של האיש 'אילו היה שם לא היה נגאל'. למה אין צורך לנמק בשפתו הכול מובן.

'הבן התם' רואה כל זאת וליבו הטהור מתבלבל, 'מה זאת' שואל הוא במלוא התום והזהירות: מה זאת השפה האלימה והבלתי מתפשרת הלזו. אין טעם לקלקל את התום והטהור, ולהיכנס להסבר מעמיק ומפולפל על השפה הנשגבת מבינתו, תסביר ותנמק באר היטיב, את דיני הפסח, ותו לא...

עד כאן הדברים הינם התוכים וברורים. שלושה מינים וזנים מוכרים עד מאוד, של ילדים ונערים, בעלי שלושה שפות מוכרות וידועות, לבקיאים בטיב העניינים, ואין אפוא כל צורך בלחזור למעמקים. וכאן בא תורו של הבן הרביעי, ה'שאינו יודע לשאול'. הריהו 'בוסר בשלבי התבשלות', 'חציו גדול וחציו קטן', הדורש הרבה השקיה וטיפוח - 'את פתח לו' כאם רחמנייה.

מאליו מובן, שאם ב'שלושת הבנים הראשונים', המשימה החינוכית מתחילה ומסתיימת, ב'למצוא את דרכם', להגדירה, ולעבוד על פיה, אז מתי שעיקר התפקיד הוא 'את פתח לו', כאן הדברים מתחילים לקבל אופי מורכב יותר, וכל צביון מלאכת החינוך, היא עדינה ורגישה יותר. היא כבר לא דורשת מהמחנך, רק התאמת המסרים לקהל היעד, אלא יש בה הרבה 'עבודה אישית': לפתח את 'הסבלנות והערנות' ולעמוד בכל עת על המשמר.

הרב נהוראי-משה אלביליה - רב ביה"כ הגבי"ע נווה עזרא, קריית גת

מטאטא הקורונה

הקורונה מזווית אחרת

לפני כשבועיים שאל אותי אדם נפלא: הרב אני רוצה לשאול אותך שאלה: "מה עושים אנשים... היום בלי אמונה? איך הם מתמודדים?

ענית לי כך: לי נראה שהם פשוט לא מתמודדים...

מי יכול היום להתמודד ללא אמונה...

אחר כל אמרתי לו: "אתה יודע למה הקורונה באה לעולם?" גם אני לא יודע..

רק דבר אחד אני יודע שהקב"ה מעורר אותנו.

תתרחצו, ותזדככו. לא בכדי אומרים שהגאולה קרובה...

את הפסוק (ישעיה, יד, כג) 'וְטַטְאֲתִיָּהּ בְּמַטְאֲטָא הַשְּׂמַד נָאִם ה' צְבָקוֹת', ביארה הגמרא במגילה (יח). שרבנן לא ידעו מה פירוש פסוק זה, עד שבאה אמתא דבי רבי שאמרה לחברה שלה: "שקולי טאטיא וטאטי ביתא", [תקחי מטאטא ותנקי את הבית].

בתקופה זו בכל משפחות עם ישראל מנקים את הבתים לקראת חג הפסח הקרב ובא. ובתווך - בכל אחד מקננת דאגה פנימית מה יהיה על המחר, מתי הנגיף הקטלני הזה, יעזוב אותנו, אחת ולתמיד?, ועם כל זאת יחד עם אמונה גדולה בבורא עולם, שנוכה גם כן לנקות את הלב...

ממה??

מפחד, מדאגה, מחרדה, ולזכות להיות באמת: "כגמול עלי אמו, כגמול עלי נפשי".

להרגיש קרוב לאבא..

כמו שהתורה אומרת בפסוק הראשון בפרשתנו: "צו את בני ישראל לאמור זאת תורת העולה", ואנו מקובלים מחז"ל שאין צו אלא לשון זירוז.

שנוכה באמת להזדרז בעשיית המצוות, באמונה בקב"ה, ולקנות מידה זו בכל ליבנו ובכל נפשנו.

בתפילה ובבקשת סייעתא דשמיא לימים טובים יותר.

"... הקב"ה מער
אותנו בימים הללו. יחד
עם ניקיון הפסח -
אנחנו מנקים את הלב,
מזדככים ומיטהרים
לקראת הגאולה
הקרבה ובאה

אפשר להתחיל הכל גם משמות..

נותרו עותקים אחרונים מהספר 'פרשת דרכים' - 400 עמודים
גדושים ברעיונות מקוריים על הפרשיות מהגיליון, בליווי איורים מושכי-עין

מחיר סמלי לזיכוי הרבים: 10 ₪.

לא ניתן להשיג במייל.

לפרטים, מייל המערכת: abyisrael@gmail.com

